

Birtalan Balázs

ÖCSI

így hívták
nem kérdés
ahogy január a január
eperfa az eperfa
és csütörtök a csütörtök
mikor is bedobni vittem a lottószelvényt nyár derekán
végigjárva a kerék utcán a megszokott utat
s zakatolt fülemben a meg nem szokható mondat

hajnalban meghalt

öcsi a mindig jelen levő
a barát
a halott barát
a halott

az úgynevezett keresztapám
noha tizenkét évesen nem tudtam
mi az hogy kereszt
s tán még azt sem igen
mi az hogy apa

a barát
aki definíciószerűen apa barátja volt
nekem csak volt
evidensen
mint nyárra ősz
mint fürdés után a paplan

a moszkva téri könyvárust naponta kérdezgettem
csókolom a kereszt-levél a századvégre megjelent
holott

bár a könyvkiadás bugyrait nem ismertem
tudtam

ha a posztumusz első kötet a nyomdából végre kijön
előbb hallok róla

mint az ország bármely könyvárusa

aztán szembejött a moszkva téri lépcsőn

és szembejött évekig újra meg újra

és mind kamaszabb fejem egyre zavartabban tiltakozott

ez nem lehet hiszen jártam a sírnál

hol nincs ugyan kiírva

így több idő jut a halhatatlanságra

de ott áll kérlelhetetlenül
verbőczy antal

s azóta is
néhány évente ha anyám fele járok
dünnyögve a memoritert
N-2021

egy csokor virággal mindig elnézek öcsi felé
mind nagyobb zavarban
állok hülyén a kőlap előtt

egy szakállas arc
egy azóta hovalett írógép
egy éneklő hang a telefonban
öt színes dobókocka
és az ominózus kéz formájú bot

megpróbál képpé összeállni

Marafkó László

Aki végérvényesen fiatal

A költészet életforma is. Viszont ha csak az, akkor nem több a pozőrségnél. Verbőczy Antal nem szerepet játszott, mert egyéniségének lényegére Kor-mos István érzett rá, talán a rokonlelkűség okán is. Ha vagánykodásaira gondolok, egy – e világi életében – sajnos, önálló verseskötet nélküli költő lépett át az akkori, agyonszabályozott kulisszákon. Mert más szabadon és megint más tudatosan sérteni határokat, miként az ma divatos. Az utóbbit az erő, a cinizmus és a pénz diktálja, az előbbit talán a nincstelen természetesség.

Hirtelen, kegyetlenül hirtelen eltűnése (tudvalevő: mint erdőben a vadnyom...) akár elegáns önmentésnek is tűnhet. Mármint annak, akit a fájdalma próbáinak nem vet alá a sors. Tehát az itt maradónak. Aki aztán akaratlanul, de mindig kényelmesen belenyugszik a hiányba, mely azért a hétköznapi csapóajtói mögött mindörökre ott tátong.

És a túlélő befészkel magát az elfogadás langy fövényébe, mígnem egyszer csak felbúg az „örök hiány köszörűje”. Miként bennem is. De a lelkifurdalást nem fogyasztja, szüntelen szikráztatja. Annak idején, még az elkésett első verseskötet előtt Verbőczynek megjelent egy gyerekkönyve, s az erről szóló recenziót baráti kéz juttatta el a laphoz, ahol akkor dolgoztam, egyben jelezve, a mű szerzője bizony nagyon beteg. Nem kételkedtünk, de nem hittük, hogy olyan nagy a baj. S a lapcsinálás átfutási idejét lekörözte a költő utolsó stációjának „átfutási ideje”. Már halála után jelent meg a méltatás.

Az a köszörű ott, bent akkor is sivít, ha az ember maga már nem tud szólni. A fiatal költőről, aki – szomorú paradoxon – végérvényesen az.